

i Lovforslaget, som kunde forandres. Naar den højtærede Minister fandt, at Forslaget, som det forelaa, led af altfor stor Ubestemthed; forekommer det mig dog, at Henviisningen til forskellige fremmede Landes Love noget turde vise, at vi have holdt os inden for ret befædne Grænser. Den højtærede Minister fremhævede jo, at der var andre Lande, hvor man gif endnu langt videre i Retning af Ubestemthed, saaledes at man overlod det fuldstændig til et ligefrem vilkaarligt Skøn af Domstolene, om der forelaa en Overtrædelse eller ikke. Jeg er enig med den højtærede Minister i — saaledes forstod jeg den højtærede Minister — at saa vidt bør man ikke gaa. Men naar jeg nu kommer til den første Forandring i § 113 i Straffeloven, hvor det foreslaas at forandre Ordet „løber“ til „ved Ydelse af eller Tilbud om personlig Fordel eller ved Fremstættelse af nogen Trussel, hvis Sværstættelse kan medføre personligt Tab, søger at formaa nogen til at stemme paa en vis Maade“, saa forekommer det mig, at de Indvendinger, som den højtærede Minister gjorde derimod, egentlig ikke rigtig ramme, thi, saa vidt jeg ser, er det, der staar i Forslaget i Virkeligheden det samme, eller i alt Fald væsentlig det samme, som der stod: „den, der søger at købe nogens Stemme“; ogsaa naar Udtrykket „løbe“ er brugt saaledes som i den nugældende Affattelse af Straffeloven, vil der jo være et aabent Spillerum for Domstolenes Skøn. Det vil jo tit være meget vanskeligt at afgøre, om der foreligger et Køb af en Stemme eller ikke. Naturligvis, om Betalingen er erlagt i Penge eller Varer, kunne alle vist være enige om, er ganske ligegyldigt, men naar man kommer noget videre, og Forretningen er foregaaet paa den Maade, at der er givet en Mand en Ansættelse, for at han skulde stemme paa en vis Maade, eller der er overdraget en Mand et vist Arbejde, for at han skulde stemme paa en vis Maade, saa vil jo der ogsaa være Plads for et Skøn fra Domstolenes Side. Dette er overhovedet noget, man ved Affattelsen af Straffelovens Bestemmelser vistnok aldrig fuldstændig kan undgaa. Den højtærede Minister fremhævede, at det jo dog vilde være at gaa vel vidt, naar man vilde straffe Ydelse af gratis Befordring, Ydelse af Beværtning til Vælgerne eller lignende. Ja, jeg tror — det kan naturligvis være, at jeg tager fuldstændig fejl deri — at efter den nuværende Form af Straffeloven ere saadanne Ydelser strafbare, hvis de ydes for at købe nogens Stemme. Hvis man siger til en Vælger: Jeg skal køre for dig gratis, hvis du vil

stemme saadan og saadan, og jeg skal give dig „koldt Bord med varm Ret“, hvis du vil stemme saadan og saadan, saa tror jeg, at ingen vil bestride, at der her har fundet Køb af Stemmer Sted. Det, som der maa være det afgørende, kan næppe være Købesummens Størrelse. Er nogen Vælger ringe nok til, at han vil sælge sin Stemme for en Bagatel, for en halv Bajer, eller hvad tænkes kan, eller at nogen er simpel nok til at vurdere en Vælgerstemme saa lavt, at han tilbyder ham denne Købesum virkelig i den Hensigt at bevæge ham til at stemme paa en vis Maade, kan jeg ikke se rettere, end at dette Forhold allerede efter den nugældende Form af Straffeloven maa være strafbart. I det hele taget kan jeg ikke se, at den Form, som er valgt her, gaar videre end den ældre Form, da Ordet „løbt“, som er brugt deri, nærmest er valgt for at give Paragraffen en saa letflydende Redaktion som mulig. Efter Forbindelsen med det, som er den egentlige Genstand for Forslaget, maa det ville ramme Vælgertryk, og hvad dette angaar, vil det vel aldrig blive betvivlet, at det, der sigtes til, er Tilføjelsen af økonomiske Tab. Jeg ved ikke, hvilken anden Art af Tab man skulde kunne tænke paa, der kunde komme ind under de foreliggende Bestemmelser. Der tror jeg nok, at det vil falde Domstolene meget let, hvis Forslaget bliver til Lov, at finde de Handlinger, som rettelig falde ind derunder. Jeg tror ingenlunde, at det, for at Domstolene overhovedet skulle kunne dømme efter Loven er nødvendigt, at man bruger saa vide og saa almindelige Udtryk, som der er brugt i den svenske og norske Lovgivning. Det er vistnok bedre, om der er nogle Tilfælde, hvor en Mand slipper fri, fordi han falder uden for Lovens Grænser, end at en Mand skulde blive dømt for noget, som ingen har tænkt sig skulde være strafbart, og den Fare, at nogen skulde blive dømt for en Handling, som i og for sig ikke burde straffes, tror jeg ikke man vil løbe ved at give Forslaget den Begrænsning og det Udtryk, som her foreslaas. Naar den højtærede Minister for at bedøje, hvor vanskeligt det var, og hvor omhyggelig man maatte være, naar man vilde lovgive paa dette Omraade, henviste til den engelske Lovgivning, tror jeg, at den højtærede Minister selv vil indrømme mig — han er jo paa det Omraade langt mere sagkyndig end jeg — at man kan tage næsten hvilken som helst engelsk Lov for sig, man vil saa se, at den udmaler og udpensler de enkelte Handlinger, den angaar, paa en helt anden Maade, end vi kende til i vor Lovgivning. Det er noget, som ligger i